

BOŽJA POTA SO POLNA IZZIVOV IN BLAGOSLOVOV

Dragi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

V svojem življenju smo videli že najrazličnejše božične voščilnice in slike. Naleteli pa bomo na vedno nove in nove presenetljive upodobitve svetopisemskih motivov na temo Jezusovega rojstva. Tak občutek me je preveval, ko sem prebral besedilo pod neko zelo znano sliko. Slika prikazuje Marijo z otrokom na osličku, ki ga vodi Jožef. Vendar spodaj ni pisalo „Beg v Egipt“, ampak „Vrnitev iz Egipta.“

„Vrnitev iz Egipta.“ Obstajajo številne legende in zgodbe, ki pripovedujejo o begu Svete družine v Egipt. S svojo raznolikostjo oblikujejo celo plejado nepotrjenih poročil in zgodb o tem dogodku. Vendar pa se ne spomnim, da bi o vrnitvi Svete družine domov, kadarkoli kaj prebral ali o tem razmišljal. Notranje razpoloženje vračajočih je bilo seveda drugačno, kot na njihovem begu. Zagotovo je pri njihovem vračanju, šlo za mešanico hvaležnosti in ljubezni do doma in domovine. Bile pa so tudi skrbi glede tega kaj jih čaka doma in kakšni bodo začetki po letih odsotnosti. Nič niso vedeli o tem ali lahko sedaj pričakujejo obdobje miru ali pa se bodo dnevi preizkušenj in ogroženosti nadaljevali.

Hvala Bogu, se je čas ogroženosti za njih iztekel. Za Jožefa in Marijo je bila izkušnja negotovosti, bega in bivanja v tujini, šola življenja, v kateri je želel Bog pri njiju okrepiti nekaj, kar jima bo pozneje v oporo. Pater Kantenich se je o tem spraševal pri vseh dogodkih, na katere je vedno gledal kot na Božja znamenja. Vedno se je spraševal: „Kaj mi Bog govori skozi ta in ta dogodek in ali me morda ne želi z njim na kaj pripraviti?“ V tednih po aretaciji Gestapa leta 1941, je v zraku viselo vprašanje ali se ne bo morda preiskovalni pripor v Koblenzu, spremenil v trajni zapor koncentracijskega taborišča.

Nekega dne so k njemu v celico namestili sojetnika, ki mogel več prenašati tedanjih razmer. Za Patra Kantenich je bil to božji opozorilni namig, na katerega je bil takoj pozoren. Že od otroških let je vedno spal sam. Sprejeti nekoga, da vstopi v ta njegov intimni prostor je bila zanj velika žrtev. Prepustil se je realnosti in sprejel dejstvo, da tudi tega osebnega prostora nima več. „Ta izkušnja me je pripravila na to, da sem bil pripravljen, če Bog tako hoče, sprejeti tudi moj odhod v taborišče.“ Taka je on gledal na razne dogodke. Vedno je bil pripravljen s celotnim srcem, celo nezavedno, sprejeti to kar mu Bog pošilja. Njegova velika pripravljenost je bila sad postopne rasti skozi take vsakdanje dogodke.

Neugodna klima, krepki moči za premaganje. Pater Kantenich je nekoč kot primer izpostavil islandsko srednjeveško tradicijo. Nekdo, ki naj bi v skupnosti prevzel določeno vidno vlogo je moral prej v pustinji opraviti preizkus primernosti. „Možu, ki je opravil preizkus je skupnost izkazovala veliko spoštovanje, saj je pokazal veliko srčnost in modrost, ki sta dokazovali njegovo primernost. Vedeli so, kdor je imel pogum iti v gozd in v samoti preživeti določeno število lun in se notranje prenovljen vrniti nazaj v skupnost, ta mož je vreden časti in zaupanja. Vam je ta prisposoba razumljiva?“ Pater Kantenich meni, da isto velja tudi za današnje kristjane: „Vsak kristjan mora nekoč stopiti v gozd in v samoto, da dozori.“

Pogosto ne moremo spremeniti zunanjih okoliščin. „Te vihrajo kakor nevihte preko naših dni. Navzven je človek proti tem silam nemočen. Toda notranje se moramo veseliti. In v čem je ta sreča? Prvič v tem, da se pri tem lahko nekaj naučim za prihodnost in da lahko pri tem sprejemam lastne odločitve. To je najtežji del vzgoje danes ... in drugič je zame vir sreče to, da se učim ljubiti osebno.“ Najpomembnejše je to, da nas v življenju vodi samoodgovornost. Tedaj lahko odločam, delujem in ljubim iz globin svoje lastne duše.

Težave in udarci življenja, so šola za mojo poklicanost. Vse to kar v mojem življenju ne teče gladko je šola življenja za mojo rast in poklicanost. Glede na ogromne kulturne in socialne razlike v svetu, so bili v ta namen razviti učni programi kot učne in izkustvene možnosti. „Nekaj razlagati“ pomeni, „izpostavljati se“ izkušnji. Eksistencialnih vprašanj, ciljev in odgovorov, se ne naučimo iz knjig. Določene okoliščine nas morajo „zadevati v črno,“ da bi lahko v nas dozoreli globlji in pristnejši odgovori. „Programi posredovanja izkustev, so programi naprednega usposabljanja in dialoga za trajnostno in odgovorno delovanje odgovornih v politiki, gospodarstvu, cerkvi in družbi,“ piše na spletni strani <https://edpev.de/programme/>.

„Metoda nabiranja izkustev“ je tudi Božja metoda. ki nas vodi po poti rasti. Za dosego učinka njenih vzpodbud, pa moramo biti gnetljivi in pripravljeni rasti s pomočjo preizkušenj. Toda ko nas nekaj zadene, se pogosto se jezimo in tako ustavimo v rasti. Pri tem seveda ne smemo le „bežati v Egipt“, kjer smo varni, ampak se moramo tudi „vračati iz Egipta“ in občutiti življenje. Ob izkušnjah naše življenjske ogroženosti in izkušnjah božje pomoči in zaščite, smo pretreseni in ganjeni, a vendar ljudje večjih globin. Iz ljudi, ki živijo plitvo življenje vsakdana, postopoma prehajamo v ljudi, ki živijo iz globin.

Iskanje Božjih sledi in hvaležnost za Njegovo bližino, postajata naša stalna spremljevalca. Vstopili smo v Novo leto v katerem lahko računamo tudi na številna Božja znamenja. Njegova pota so polna izzivov in zato pota posejana z blagoslovi.

Naj Vam bo vedno tako!

To je moja novoletna želja za Vas iz Prasvetišča!

S prisrčnimi pozdravi!

Vaš brat p. Ludwig Güthlein Schönstattske gibanje, Nemčija

